

Hoe de kleuren terugkwamen

Stapvoets reed een knalblauwe Ford Mondeo over de klinkers van de natte kade. De auto stopte net voorbij haar huis. Even aarzelde ze. Alleen haar beste vriendin had ze laten weten wat ze van plan was. Het portier van de Ford bleef gesloten. Ze ademde diep in en opende de bijrijdersdeur. Zo elegant mogelijk ging ze zitten met haar zware rugzak onder haar benen. Haar gezicht en korte kapsel glansden van de fijne regendruppels.

Via de achteruitkijkspiegel zag ze een man van ongeveer haar leeftijd met grote ogen en borstelige grijszwarte wenkbrauwen.

‘Hoi, ik ben Pieter.’

‘Hallo, Kathelijne. Ik ben benieuwd waar je me mee naartoe neemt.’

De ruitenwissers raasden over de voorruit. Pieter trok op en zweeg. Kathelijne zweeg ook. Na een korte rit parkeerde Pieter de auto op een plein ingesloten door lage flatgebouwen. Ze stapten uit. De rugzak die Kathelijne zorgvuldig gevuld had, nam Pieter direct van haar over. Van opzij observeerde ze tersluiks de man naast haar. Hij was even lang als zij en struikelde af en toe over zijn benen. Wilde ze meer weten over hem? In gedachten ging Kathelijne hun moderne briefwisseling langs. Vele chats, Whatsapp- en audioberichten met foto's hadden ze in korte tijd uitgewisseld. Pieter had zichzelf beschreven als een goede luisteraar. Of zijn vragen de toets van haar kritiek zouden kunnen doorstaan?

‘Wat heb je allemaal meegenomen? Die rugzak is topzwaar.’

Hij keek haar vragend aan. Mijn halve leven, nou ja eigenlijk nog meer, antwoordde ze in gedachten.

Vier jaar geleden was ze vertrokken. Het huis waar ze twaalf jaar had gewoond had ze vaarwel gezegd. Het pad dat ze tot die tijd had bewandeld, het had eigenlijk meer op een karrenspoor geleken, was te smal geworden. Ze had het gevoel gekregen alsof ze in een zijspan vastzat en alleen maar kon volgen. De ventweg, het fietspad, de stoep, alles had ze geprobeerd. Langzaam rijdend, voortrazend. Midden op het spoor had ze de weg versperd. In stilte had ze steeds opgebokst tegen het hoofdvoertuig. Genieten van al het moois rondom, het fluitenkruid in de berm, de kastanjabomen met witte kaarsen, gek gevormde zwammen tussen de dode takken, het eerste laagje ijs op de sloot. Ze had het niet meer gezien. Op een groot klaverblad was ze ten slotte de weg kwijtgeraakt. Hoe vaak had ze dit beeld nu al voor zich gezien?

‘Oh, wat lekkere dingen, ik heb er werk van gemaakt!’ zei Kathelijne daadwerkelijk.

Ze volgde Pieter door een cafédeur een spaarzaam verlichte ruimte in waar een paar mannen aan het biljarten waren. Gekleurde ballen rolden over de groen beklede speeltafels. Pieter trok zijn jas uit en een gilet en rode vlinderdas kwamen tevoorschijn.

‘Wat zie je er leuk uit.’

Ze meende het en vond het grappig en aandoenlijk tegelijk. Hij nam haar wat langer op. Lag er een vragende blik in zijn ogen?

‘Okay, kom maar op, wat zijn de regels?’

‘Er zijn geen regels.’

Pieter deed zijn best de ballen netjes in een driehoek te leggen. Ze hoopte dat hij niet over haar heen zou gaan leunen om samen de keu te pakken, zoals dat ging in *feel good movies*. Hij deed voor hoe je moest schieten, moedigde haar aan en gaf haar complimenten.

‘Ik kan er niet over uit dat je gewoon mee bent gegaan naar een onbekende bestemming’, zei hij opeens. ‘Alleen daarvoor krijg je van mij al een tien.’

Een tien! Een paar keer eerder had zij aan een wildvreemde man wat verteld over zichzelf, over haar leven, maar meestal was de wildvreemde aan het woord geweest. Ze was er goed in het niet over zichzelf te hebben. Behalve die ene dag in Parijs, in de metro, toen ze sprak met Jean-Luc. Met hem was ze zo op een boot gestapt, weg van gebaande paden. Hij zeilde echter liever solo.

Kathelijne voelde zich tot rust komen, ze lachte. Pieter kwam vlak voor haar staan. Ze keek hem recht in de ogen en hun lippen raakten elkaar vluchtig. Snel draaide ze zich om en begon de lekkere dingen uit haar rugzak te pakken. Een vruchtensalade, wasabi-nootjes, flesjes gemberbier van Fever-Tree. Wat ze in de geheime vakjes had gestopt liet ze onaangeroerd. Toen ze opkeek zag ze dat Pieter haar aan het filmen was.

‘Die rugzak zal ik op de terugweg zelf dragen. Kom, we maken hem nu samen wat lichter.’

In het halfdonker deelden ze de bitterzoete drank.

Frans Bergen